

REGÉNY.

Pesten csötörtökön július 2^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

Egy nap életemből. *(Folytatás)*

A' zivatar, melly bennem dühöngött, olly erős volt, hogy amazt előbb észre sem vevém, melly ablakomat szét zuzta. Kábulásomból csak akkor ébredék, midőn a' hideg jégeső arczaimra csapott. Elégülten meredék a' háborgó természetre. A' menydörgések zugása a' sphacrák legbájosabb zenéjének tetszett; a' szél süvöltésében Aeol hárfája szelid accordjait véltem hallani; a' villám tüze olly kedves volt előttem, mint hajósoknak a' vezér-esillag ragyogása. — „Semmivé létel szerencsétlenek és sors-üldözöttek vigasztalója! — sohajték. — Lenni, nem lenni? Lina nélkül nem akarok lenni!“ — Egy britt gondolat villant-meg fejemben. Egy pillantatot veték a' falon csüggő pisztolra, mást beretvámra, harmadikat a' boltozaton levő horogra, negyediket az ablakom alatti mélységre. — A' mélység vizsgálása közben szemeim a' jól ismert zöld függönyre akadának 's könnybe süllyedének. Elléptem az ablaktól.

„Ó, hogy soha ne láttam volna őt — vagy legalább Pataky lenne a' Chimborasso legmagosabb csúcsán!“ 's kis szobámban nagy léptekkel le 's föl járva sohajtottam, dörgöltem homlokom — jele, hogy költői paroxismusom közelg — 's asztalom mellé levetém magamat, hol még reggel legédesb reménytől lelkesítve, sohajaimat, mint Hamlet, ujjamon számítám-le. Még darabig így ültem, míg végre reszkető kézzel tollat ragadtam, 's irtam:

Mért kesergek, mért ohajtók?
Mért gyötör hű bánatom?!
Csendesedj szív! győzd-le búdat!
Sirba nem hat fájdalom!

Keblem a' mit hűn ohajta,
Teljesedésre nem jutott;
Szob reményim disz-virága
Szét-tiporva hervad ott!

Hölgy lesz ő — 's egy boldogabbé! —
 El ti szív-hullámozatok!
 Mással őt ha egyesíti
 A' pap-áldás: — meghalok!!

A' sirnak hideg borzalma átjárá csontjaimat, midőn e' szavakat íram; ohajtám, hogy ne irtam volna. Már ott vannak! — „Vond-ki őket 's éjj!” — suttogá egy belső szózat. Mélyen meritém-le tollam' a' tinta-csészébe — örvényt árasztandó a' borzasztó szókra. Ekkor egy másik szózat sugá: — „Mi lenne élted nélküle?” — Illy kétkedések közt fölkiálték: — „Ide hozál engem tyrann!” — 's vad tekintettel nézék a' zongorán álló Amathunt gypsz-bálványra. Nyiljára volt helyezve éppen a' Polonaise, melyet Linának ígértem. Hirtelen egy darab-papirosba, mit legelől-kapék, hebecnyolitám, 's kiáltám Jó z s i t, egy szegény iskolás gyermeket, ki a' mindennapi kenyérért nálam apród-szolgálatot tett, 's őt — a' hangművel Linához utnak indítám.

A' kis Merkur gyorsan pattant vele. Én pedig kimerítve érzém magamat, 's ágyomra süllyedék. Az egyhangú eső-zugás hozzám édesgeté az álom-istent. Eljött vele egyik álma is — az erdész képeben. Vérem forrásba jött; heves küzdésre szálltam vele; ő vadász-kését, én pálczámat ragadám, midőn egy hasító kiáltás fülembe hat. Én ébredek, 's — apródomat fűrtön fogva tartám. Ő reszketve egy billettet nyújt felém. Elragadván tőle, olvasom:

„Mama szívesen látja vacsorára. Ön bizonyosan el jön.

Linájához. s. k.“

„Józsi! — kiálték — kinek szöll e' billett?”

„„Ezt add uradnak — monda a' kisasszony — 's nekem tudtomra csak a' t. ur uram““ — válaszolt a' még most is siránczó.

„Itt az van: „Linájához“ — 's ez csak az erdészt illeti.“

„„Azt a' borzas hajú, bér-nadrágos, sarkantyús urat?““

„Igen.“

„„Ej, hisz' az most is ott volt““ — erősíté Józsi, 's könnyei közül kaczagott.

„Most is ott volt? — Menj Józsi! nesze egy garas — távozz, távozz! — Most is ott volt? — ismétlém sohajtással apródom elmentekor — 's mindig ott fog lenni!“ — Szerelem-féltésem lánggra lobbant, midőn az ott-lét örömeit festegetém. Tovább nem ülhettem szobámban. Kisziettem az Isten szabad ege alá, hegyeknek 's erdőknek nyögni-le fájdalmaimat.

A' zivatar megszűnt — a' távulból siketen hallatszottak a' dörgeések; a' nap újra kitekintett. Vele átellenben Iris feszíté-ki színvegyes ivét a' sötétes boltozaton. Gyöngye nyugoti szellő lebbent a' megújult természetben, 's ifjú élet ömlék mindenfelé.

Réten 's mezőn bolyongtam. Egy pacsirta trillázva röppent-föl előttem, és szemeim követték róptében ég fölé. — „Ott boldog leszek én! — gondolám magamban — ott semmi háló-sipka nem rémit, semmi mopsz nem gyötör, 's egy erdész sem ejt kétségbe. De vajjon fogok-e ott is Linát találni?“ — Itt a' билет eszembe jutott; — elővettem, 's bár milly disz-vonatlan volt is irva, rám nézve különös ingerrel birt. — „Ön bizonyosan el-jön.“ — Legalább husszor elolvasám e' három szót, 's abban olly attractiva vis rejtezkedett, hogy csak a' legerősb elhatározás tartoztatott-el a' visszatéréstől. Eltevém a' билетet; de mit használt? ismét csak elő kellett vennem, — újra el kellett olvasnom vagy husszor. E' szócska: „Linája“ milly édes, milly megragadó, milly átható! Nem tudtam megelégnülni olvasásával, 's édes rajongásimba merülve a' patak mellett sétáltam, majd észrevétlenül szokott séta-pályámra tértem-el, 's magam sem tudom mikép, a' Sziklaváry-ház elejébe juték. Ó szokás ereje! soha nem nyilvánítád hatalmatat rajtam ennyire! Vagy tán más hatalmat is gyanítottok itt szép olvasónék?

Mit tegyek már? elmenjek-e? bemenjek-e? — „Menj-el!“ sugá egy titkos szó. — Engedni akarva, már sebesen indulék, midőn „beljebb, beljebb!“ zeng a' szép hangzású, ismeretes csalóka-szózat; 's én — beléptem.

Lina egyedül volt a' szobában; zongora mellett ült; majd innen fölszökött, és széket téve oldalához, kért, hogy foglaljam-el.

Egy szökő éven át naponként e' helyen ültem, 's még is ugy tetszett nekem, mintha csak ma ülnék itt előszer. Szomszédnéim idegenként tünt-föl előttem. Vonásain nevezhetlen szomor üle; — szemei olly bánatosak, hogy szívem csaknem elolvadt, 's lélekzetem elfojtódott.

„Próbáltam — szóllt Lina — a' polonaiset eljátszani; de különös — — egyik hibám a' másik nyomban éri.“

„„Ah, ma magam is ugy vagyok!““ szóllék, 's láng futá-el arczaimat.

Itt gyöngye mosolyra vonultak ajkai; — jele, hogy bizonynyal megértett.

„De az illy hibákat, mint mieink — — szólla ő — jóvá tehetni.“ „„Mint mieink?““ kérdém. — „Igen — válaszolt — én figyek mesebben játszom, 's ön — —“ „„S én?““

„S ön hallgassa-meg“ — monda Lina. Azonban ő bizonynyal egyebet vala mondandó, ha az erdész éppen e' pillanatban nem lépett volna-be. A' béke-háborítónak beléptekor fölkelék, 's ő — fájdalom! — nekem nem tetszett olly ismeretlennek, mint Lina az előbb; olly barátilag köszöntött, hogy gondolkozáim, ha viszenozzám-e felét

is. Még több! Nem foglalt menyasszonya oldalánál helyet, 's ekként nem voltam kénytelen elvonulni a' mellék-szobába, mint előre gondoltam, hanem ő maga ment oda, mint mondá, mamának kezét csókolni. Alig tette-be az ajtót, 's már szabadabban lélekzém; 's im — újra kopogtatás. Linához egy törpe termet lebben nyílt karokkal. Emmi volt ez, Bérczhavi tanácsnoknak kedves leánya, Lina lelki barátnéja, ki a' szép rózsákkal lepte-meg Linát ma reggel. Egy ölelés, húsz csók, száz szó — egy perez munkái valának; 's ezzel Emmi az erdész után beröppent a' mellék-szobába — mamát megölelni. Hijába függesztém Linára szemeimet, a' féltékenység legkisebb vonása sem mutatkozott ábrázatán azért, hogy Emmi a' mellék-szobába ment.

Most egyszerre több discant, tenor, 's bassus hangok hallatszának az ajtó előtt. — „Jegy-vendégek!“ — mondá Lina; 's im két nemen levő hat hat személyből álló társaság lépett-be. Linának soká kellett hajlongani, csókolódni és beszélni. Én legroszabb szeszélyemben valék, 's Emmi után a' mellék-szobába csusztam, hogy, mint mondám, mamát üdvözljem.

A' legelső, mi ma reggel óta az előttem emlékezetessé vált szobába léptemkor szemembe tűnt, nem — koránt sem mama volt, hanem Thalia, 's lábainál egy álarczos genius egy játék-szinecske előfüggönyén. Most jutott eszembe, hogy házi szinteremről vala szó, melly Lina születés-ünnepén volt megnyitandó, 's Lina több napig neheztele, hogy nem vállalék szerepet. De mostanig mind ezekre nem engedtek gondolkodnom a' mai nap eseményei.

A' nézők számára készített székek egyikére levetém magamat, 's vizsgáltam a' szinpad isten-asszonyát. Nem sokára a' függöny megül bizonyossugós voná magára figyelmemet. Tud-vágy ösztöne, melly sokszor az erősb nemnek sem kedvez, ösztönzött a' szinfalak megé tekinteni. 'S mit láték? Szegény megcsalatott Lina! Egy sötét szegletben csókolódott az erdész Emmivel. „Nem sokára enyim léssz!“ — mondá amaz. — „Nem sokára!“ — sipegé lassudan Emmi, 's kezét keblére szorítá.

Minő fölfedezés! minő érzések fogák-el keblemet! Szörnyűség! kiálta szám; pompás! zajongá szívem, 's egy harmadik kárhoztatá önzésemet.

Lina szava megcsendesült. A' társaság megjelent. Egy része a' függöny megé vonult, más kívül foglalt helyet. Én a' szoba egyik szegletében álltam. Lina felém mosolygott, 's eltűnt, még mi előtt e' mosoly egész bájait éldelhetém. Szívem fájdalomba süllyedt ezen gondolatnál, hogy azon nemtelen felé is éppen úgy, vagy tán nyájasabban is mosolyghat, ki a' szinfalak megett két lény boldogságá-

nak ás alá, kik szerelem-feszítette kebelével csalfa keblére borulnak. Phantasiám Lina boldogtalanságát olly iszonyú színekkel festé előmbé, hogy reszkettem e' kép előtt, 's tervemhez szerencsét ohajtékn maganának, mi szerint ezen ördög-teljes mennyet örökre kerüljem, ne tán szem- vagy fül-tanúnak kellessék lennem az imádott fájdalomnak siralmas jelenésénél.

Most csengettek, 's a' függöny fölserült. Margot adatott elő. Ki nem ismeri Thümelnek kedves Margotját? Milly kellemmel, gráciával 's tökélylyel személyesíté Lina a' czim-szerepet! Ó egek! szemeimet el nem fordíthatám az angyalról; 's midőn ő hangjának kibeszélhetlen harmoniájával az öröm-ittas Jánost megszólítja: „milly boldogok vagyunk mi!“ 's ezen János (az erdész), az álarczos kakovdémon, Lina varázshatalmától elragadtan, őt hevesen karjai közé szorítja: többet semmit sem hallék, szemeim könnyűben usztak, 's a' köny-fátyolon által csak jelentés nélküli alakokat láttam mozogni. — „Itt akar maradni egyedül!“ — csalogány hangon zengett fülembé. Fölpillanték mintegy ájulásból ébredve, 's im! Margotot látom előtttem. — „Jőjjön, jőjjön — suttogá — édes Gyula! születésem napját sziveskedik talán tánczezal rekesztetni-be!“ — Semmit sem feleltem, 's kar-öltve a' társaságba léptünk.

Mindenki Lina felé tolt, 's játszásán tetszésével és bámulásával ügyekszett kiki mintegy ön magát kimeríteni. Az én tetszésemet szemeimből olvashatá, 's igazán, ha érzésimet hiven akarám festeni, nem találhattam volna szokat. Sziklaváryné erősen örült a' hódolásnak, melylyel leánya szépsége 's művésztsége dicsőítették. Ő zongorához ült, 's jelt adott Terpsychore ünnepére. Legott rendbe álltak a' tánczos párok. Mielőtt körültekintheték, karjaimon volt a' szeretetre méltó, 's röpültem a' táncz-körben erdészt, halált, 's ön-magammat felejtve, — csak őt látva 's érezve; de az etiquette tánczosnémtől az első tour után legott megfoszta. Az utósó keringőre ismét megnyerém, 's a' boldogság tengerében usztam. A' társaság fáradtan széket foglal. Én semmi frisítőt nem vettem, melly körülhordoztatott. Szemeim lángolva az egyetlenre gyökereztek, ki engem egyedül frisíthet meg, 's ki most körül sugárzva a' szépség minden gloriájától, úgy ült ott, mint Ossian Moinája:

Kebble feje, habként, mellyben sziklák feredeznek;
Két szeme fény-csillag; holló-tollal vetekednek
Fürtei; szíve nemes 's érző, melly lángra gyulasztja
Keblemet és lelken' kedv-ár özönebe meríti.

'S nekem látni kelljen, miként egy más hajtja fejét ezen habra;
miként egy más tekint e' fény-csillagokba, egy más játszik e' für-

tökkel; 's én halljam, miként nevezi egy más sajátjának ezen érző nemes szívet? Pokoli kinra legyek-e kárhoztatva?

(Végzet következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Ő cs. kir. apostoli felségének, uralkodó fejedelmünknek, neve napját maj. 30-kán a' Budapestiek buzgólag innepelték. A' szentegyházakban ő felségéért tartatott isteni szolgálatokat számos ajtatos népség látogató. A' Duna partjain azok alatt taraczkok dörögtek. — A' két városban örkedő katonaság Pesten a' József épülete udvarán részesült a' pompás tábori sátor alatt tartatott egyházi áldozatban, melyet háromszori idevzlő lövések követtek mind a' katonaság apróbb fegyvereiből mind a' vár fokára szegezett ágyúból. A' kellemes tiszta nap is dicsőíté e' buzgó innepést, és számtalan népség foglalá-el mind az udvart, mind az épületnek ablakait.

A' pesti lóversenyek jun. 3-án (pénteken délután), 5-én (vasárnap délután), 8-án (szerdán dél előtt), 's II-én (szombaton délelőtt) a' szokott órákban fognak tartatni. Helyek ára 1) minden versenyre: első rendű páholy 20 ft., második rendű 15 ft. ezüstben. — 2) Egyes verseny: első rendű páholy 6 ft., második rendű 4 ft., zártszék 40 kr. — első hely 30 kr. — második 20 kr. — harmadik hely 10 kr. ezüst pénzben. Bebocsátó lapkákat (billet) előre is lehet váltani Häsner és Khymayer uraknál, a' pesti és budai játékszínnek pénztárnokainál.

HAZAI HIRLELŐ.

Nászhir. Bécsben majus 24-kén kelt egybe n. mgú gr. Revisnyei Reviczky Ádám ur, m. kir. udv. főkanzellár 'sa' t. ő excja Nagy-Szumlányi Szumlánska Szidonia kisasszonynyal, Nagy-Szumlányi Szumlánsky József urnak, a' becület legio tisztjének, a' lengyel és sziciliani kereszt vitézének — és Pienczyki Pienczykowska Anna asszonyságnak leányával. A' jegyeseket f. m. Hohenlohe herczeg, nagyváradi kanonok buzgó szeretés mellett adá öszve a' Barnabíták sz. Mihály templomában jeles násznép jelenlétében, melly között kitünők valának: fő mgú Esterházy Pál, Metternich, és Lobkovitz herczegek, mint násznagyok.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' pestis kifejléséről.

Segur Dupeyron ur a' francia akademiának marc. 21-ki ülésében emlékirományt olvasott-fel illy czimmel: „Történeti és statistikai vizsgálatok a' pestis okai felől.“ — Valamelly régibb irományban a' közép tengeren fekvő különféle országok egészségi szabályairól már több megjegyzéseket tett ő azon kérdésre, mennyiben hatott a' kereskedés befolyása ezen betegség terjesztésére Európában. Ama vizsgálatok oda vezeté őt, hogy a' pestis főleg Egyiptusból jött, 's ezen állítását itt új okokkal támogatja. A' források, mellyekből adatait meríté, ezek: a' külső ügyek levéltárai, mellyek még is, a' mi Egyiptust és Syriát illeti, a' 17-dik századnál kiljebb nem terjednek; a' keresztény írók, kik ezen országokról irtak; 's végre néhány arab írók. A' consulok levelezése nemcsak meg-

erősíté állítását, hanem olly eseteket is juttatott birtokába, mellyek a pestis leggyakrabbi okai felől világosságot adnak.

Igy irt de Maillet ur, cairoi consul 1696. majus 4-kén. „A tápszerek rendkívüli drágasága számos ember életébe került; veszedelmes hideglelések nem retek csekélyebb pusztítást, mint a reá következő ragadós betegség.“ Apr. 20-kán 1718-ban Lemaire consul azt írta „hogy valamelly éhség után, melly az egész télen által uralkodott, veszedelmes pestis következett.“ 1756-kí július 16-kán Joinville ur a ministert értesíté, „hogy az élelmi tárgyak felette drágák lévén, a szegényebb nép éhen hal-meg.“ 1767-kí apríl 15-kén Chaillan ur rasettei al-consul hasonlót mond: „az élelmi tárgyak drágasága, melly veszedelmes hideglázokat szül“ — 's a következő évben Fort ur, alexandriai alconsul a pestisről tudósít, mondván: „melly a városban nem régóta megszűnt.“

Ezen 's e' fele tudósításokból kivilágosodik, hogy bizonyos esetekben a pestist Egyiptusban két dolog előzi-meg: az éhség és veszedelmes hideglelések. Kérdés már most, hogy ezen körülmények igen gyakran ütköznek-e össze. Joinville urnak egy másik levele azt mondja, hogy éhség, vagy bőség közönségesen valamelly rosz vagy jó áradás következésében köszönt-be; — mondom közönségesen; mert néha a jó áradás után is elrombolja a vetést a Khamsin vagy Kheramsin pusztító szele. A Nilus áradását akkor nevezik rosznak, midőn az vagy igen csekély, ugy hogy sok földre nem jut víz, 's így be sem lehet őket vetni, vagy midőn igen nagy, 's a víz sokáig áll a földeken. Innét könnyen jutottak azon gondolatra, hogy a rosz áradás volna a pestisnek első oka, mivel éhséget szül. De ezen állítás kiegészítésére még azt is meg kelle mutatni, hogy a szük esztendőt veszedelmes hideglelések követik, 's végre, hogy ezen hideglelések olly fokra emelkednek, melly a keleti pestis symptomáival egyenlő.

Azon vélemény, hogy a Nilus rosz áradásából pestis következik, már igen régi, de ezt közönségesen a kipárolgásnak tulajdonították. Dupeyron ellenben azt hiszi, hogy ezek csak másodrendű szerepet játszanak a pestis kifejtésében. Hogy pedig véleményét minél több bizonyítványokkal támogassa, az éveket nagy szorgalommal törekedett összehasonlítani, mellyekben éhség és pestis együtt uralkodtak. Ugy találta, hogy 963 és 1499 év között 40-szer volt a rosz áradás pestises betegségekkel összekapcsolva. Mindössze 50—55 pestis volt ezen időközben; így tehát három negyednyiszor a pestis rosz áradásokkal volt egybekötve.

Több izben, t. i. 1137, 1157 és 1263 ban ütött-kí Velenczében a pestis ugyan azon évben, midőn az áradás vagy igen csekély vagy igen nagy volt, noha e' következésnek, t. i. a szük esztendőnek csak a következő évben kellett jövedenie. Ezen ellenmondást Dupeyron ur azzal véli megmagyarázhatni, hogy az ország nagyobbjai azon pillanattól kezdve, hol egy jöendő rosz évet előre látnak, a gabonát összevenni törekszenek; 's így az éhség legott az áradás után esheték-meg. Egyiptus pasáji is megtalálták hasznukat ugy, mint a gabonával uzsoráskodók; mivel a telkeket a kerületek igazgatójainak felette drágán adogatták-el, 's ha a pestis igen öldöklő volt, ugyan azon falut ugyan azon évben kétszer is eladák.

Dupeyron azt állítja továbbá más részről, ha Egyiptusban szük esztendők voltak, 's Európában pestis még sem mutatkozott, annak oka abban fekszik, hogy az éhség akkor csak hidegleléseket szült. Lehetséges ugyan e' szerint, hogy 965, 966, 997, 1008, és 1052-ben Egyiptusban volt is pestis;

de annak határait át nem hágta . mivel akkoriban mindig csekély volt a kereskedési közlekedés.

Midőn az értekező így évről évre a rendkívül nagy és rendkívül csekély áradásokat figyelemmel kíséri, iparkodik megmutatni, hogy, ha ezen időpontokban a pestis Európában nem mutatkozott, akkor a Levanteval közlekedés mindig félbe volt szakasztva vagy háború vagy más ok által.

Egészen a XV. század közepéig Egyiptus az egyetlen egy középpont, honét a pestis kiindult; de ezután már Konstantinápol játszá a főszerepet, melynek megmutatását igéri a szerző. Eddig kizárólag csak Egyiptusról értekezik, s azzal végzi értekezését, hogy a 18-dik században volt rossz kiáradásokat az ugyan ekkori pestisekkel összeállítja. Némely esetekben a pestis minden esetre kitört, noha a Nilus szabályosan áradott; de ekkor az áradás nem volt eléggé tartós, a Khamsir szél a vetéseket elperzselé; s valóban azt mutatják a conslok levelezéseik is, hogy a két pestises esztendőben 1740. és 1770-ben, midőn a Nilus áradása szabályos volt, a vetés mindazáltal csáknem egészen rosszul ütött-ki.

EM L É K M O N D Á S.

Szép s hű.

Szépet másnál s hűt ne keress,
Ha kerested, hadd abban;
A szép s hű csak úgy sikeres
Ha felleled magadban.

Gr. TELER Fer.

Önszeretet. Nem az von reánk gyűlölséget vagy hálát, hogy mások hibáji felől a közönség előtt szóllunk vagy hallgatunk, hanem azon körülmény, mely szerint egyik vagy másik cselekedetünk szívünknek nemesebb vagy nemtelenebb érzéseiből fakad és munkál. Önszeretet és önáldozat teszik itt is a különbséget, mint minden egyéb cselekedetinkben.

BB. MUZÁRION. Új folyam.

Három kincset keress: „remélj, higgy, és szeress.”

SZENEERE után K. H. K. I.

Aphorisma Erdélyből. A kalmárok gyakran hiteleznek, mert különben keveset árulnának, de gyakran bele is vesztenek. Eppen így van a közönséges társalkodásban, hol a figyelmezesek és szivességek egymást cserélik ki. Sokszor bele vesz a költség: de az csak annyiban káros, memyiben elvesz a bátorság valamit ismét megpróbálni.

ifj. THOROCZKAY LÁSZLO.

Tagrejtvény.

Két tagom elsőjét arczodon viseled,
Nélküle egy érzék báját nem izleled.
Másikom méltóság; hajdanta honunkban
Számos volt, ma csupán a szomszéd országban.
Egészen keresztnév, borgazdák ismerik,
S mint kárt- s haszon-hozót gyakran emlegetik.

C. S. G.

Előbbi rejtvény: Sáros.

Szerkezi Róthk repf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.